

Puse ceașca goală pe mäsută, Ruby admise la picioarele ei, se întinse după laptop și-l deschise cu un gest automat, mai bine să caute înregistrarea aia cu Lipatti, i-a promis Celinei c-o să i-o trimită, copiii ăștia abia acum au prins gustul de muzică. Se uită rapid la e-mailuri, nimic important, oftă și apăsă pe iconița cu Facebook. Câteva cereri de prietenie, unii din elevii de la Vincent-d'Indy au început deja s-o caute, cine-o fi fetița asta, Carla Popescu, are o nutriță nostimă, apăsă pe *accept*, n-o să refuzi un copil, o fi vreo româncă mutată aici, poate, ia să se uite un pic la profilul ei, ciudat, stă în București, Popescu, șaptesprezece ani, simți o strângere de inimă, oare cum o cheamă pe fata lui Mihai, auzise de undeva că are o fată. Oare ea să fie? Ar putea vedea dacă Mihai e printre prietenii ei, din grabă tastă greșit numele lui, fir-ar să fie, Ruby ridică imediat capul, îi simțise agitația, scrise iar numele în dreptunghiul alb și atunci profilul lui apăru pe ecran, fără poză, dar el e, născut pe 16 decembrie 1965.

Ce liniște e-n cameră, parcă nici Ruby nu mai respiră.

Deci e fata lui.

Se uită pe ecran, mai nimic de văzut la profilul lui, doar șase prieteni, e clar că nu pierde timpul pe Facebook, își trăiește viața.

Ce ciudat s-o caute fata lui așa, dintr-odată. Și de unde să știe de ea, oare i-a spus el? Ce aiurea, poate fetița a aflat ceva și vrea doar să verifice, la vârsta asta sunt foarte curioși.

Sau poate să fie o simplă întâmplare?

Lăsă laptopul deoparte, profilul lui Mihai era prea sec ca s-o ajute cu ceva. Ruby se ridică pe labele din față și începu s-o lingă pe mână. Da, dac-ar fi avut atunci internet, ar fi fost altfel, dar acum n-are rost să răscolească sentimente îngropate în trecut doar fiindcă o fetiță romantică e curioasă, asta trebuie să fie, Mihai n-ar contacta-o el, ultima lor întâlnire fusese un fiasco, niciunul nu încercase să-l înțeleagă pe celălalt, o ciocnire de ego-uri din care amândoi ieșiseră terfeliți, „tu ascunzi o poveste neterminată și de-asta nu poți să-ți găsești liniștea cu niciun bărbat“, poate că Hugo simțise ceva, se uitase la ea prin fumul de trabuc, și atunci era tot zi de trabuc, toate discuțiile interesante erau în zilele cu trabuc, se uitase la ea și-i spusese „să nu crezi că o poveste terminată e mai bună ca una neterminată, în viață nu există *happy-end*, finalurile fericite sunt doar pentru cei ce mor tineri“, nu era prima dată când spunea asta, așa o oripilase pe-o colegă al cărei frate murise într-un accident de motocicletă, așa ajunsese să aibă faimă de cinic. Gândurile astea parcă se învârtesc în gol, doar ca să evite să se fixeze pe fetița de pe Facebook, totuși, exact la asta ar trebui să se gândească, altfel o să se trezească în mijlocul unei povești pe care a încheiat-o acum douăzeci de ani.

Luă iar laptopul în brațe și deschise mesajele primite pe Facebook, unul de la Marc,

„de ce ați plecat așa devreme?“, altul de la o fostă elevă din Toronto care se pregătea pentru concursul Chopin, zâmbi, o să-i răspundă mai târziu, ultimul mesaj era de la fetiță, deci n-a fost o întâmplare, uite că i-a și scris, dar ce întrebare ciudată, „la ce pian cânti acum?“, rămase pe gânduri, dar nu, nu-și amintea să fi auzit replica asta și nici nu se potrivea cu fetița, mai degrabă e o întrebare pe care i-ar pune-o el.

Să fie el și s-o caute de pe contul de Facebook al fetei? Nu, imposibil, n-ar face asta. Deși întrebarea e ciudată.

Ruby se plictisise să stea degeaba, voia afară, nu acum, nu acum, când trebuie să se lămurească, dar cum să afle, în niciun caz n-o să-l caute pe el. „Să ai o viață așa cum ți-o dorești“, așa-i spusese atunci, în '91, când se despărțiseră, o replică oarecare și nu chiar, sunase ciudat după șirul de reproșuri de ambele părți, „de ce nu mi-ai spus?“, întrebarea la care n-avea răspuns, „nu vrei să-nțelegi“, nici nu asculta ce-i povestea ea, repeta întruna „de ce nu mi-ai spus?“, degeaba-i povestea despre concursul la care clacase lamentabil, atunci nu-și dăduse seama de ce, nu era vorba de publicul necunoscut, nu asta, ci teama de hotărârea pe care-o luase, totul i se învărtea în minte, îi tremurau mâinile și i se amestecau clapele în fața ochilor, ea, care ar fi putut cânta cu ochii închiși, nu nimerea clapele, sărise patru măsuri încă de la prima parte, fusese mai rău ca-n cel mai rău coșmar, nehotărârea o

distrugea, fiindcă, deși plecase de acasă hotărâtă, acolo intrase în panică, nu mai știa ce vrea, o cuprinsese teama de necunoscut și atunci spunea „gata, mă întorc“, apoi se gândea că nu mai prinde o asemenea ocazie, și toate acestea au explodat exact atunci, la concurs. În final s-a trezit singură și nebăgată în seamă, dar el nu înțelegea, poate nici acum n-ar înțelege, acum însă nu mai contează, ce înseamnă să ai douăzeci și unu de ani și să fii singură într-o țară străină, să n-ai bani, să nu știi ce să faci, încercase să-i vorbească despre Erik, ce fel de om era, orice cuvânt a fost de prisos, „ție puțin ți-a păsat de mine, doar vanitatea ta rănită vorbește acum“, nu mai credea asta, dar atunci discuția deviase, nici n-apucase să-i spună de copil, și dacă i-ar fi spus ar fi fost și mai rău, Erik știuse, dar era deja îndrăgostit de ea, iar ea parcă înota într-o apă prea rece, o răceală continuă, „mai bine că s-a întâmplat așa, avea sindromul Down“, ce liniște urmase, „din păcate, a fost o naștere cu probleme, și de acum nu va mai fi posibil...“.

Oftă. Nu se mai gândise de mult timp la lucrurile astea.

Și totuși, ce-i cu întrebarea asta, e ca un puzzle din care lipsesc câteva piese, în mod sigur pe fetiță n-o interesează marca, la ce pian cântă acum, „pianul tău scoate cele mai dulci sunete, aș putea să le pun în cafea ca s-o îndulcesc“, nu-i plăcuse remarcă lui Mihai, lăsa impresia de ceva siropos, bleah, „bine, atunci o să zic altfel, pianul tău e plin cu păsări,

iar tu le dai drumul pe rând când apeși clapele și ele încep să cânte“, îi plăcuse mai mult, dar n-a vrut să-i arate, „adică e plin cu ciocănituri“, au râs amândoi, „e plin cu ciocănituri doar atunci când ești rea“, se strâmbase și el a sărutat-o, „e plin cu păsări fără nume, care cântă mai frumos decât ai putea tu singură“, răsese, o replică drăguță și-atât, dar atunci, după concurs, simțise că nu mai poate cânta, ca și cum păsările fără nume zburaseră undeva departe.

Ruby sforăia ușor la picioarele ei, iubise întotdeauna câinii, păcat că pe Mira a trebuit s-o dea când s-a mutat la Ben, el era alergic, n-a mai luat-o înapoi după ce s-au despărțit, copiii noilor stăpâni se atașaseră de ea, dar acum o are pe Ruby, un beagle e jucăuș și te înveselește mereu. Degetele ei mângâiau nehotărâte tastatura laptopului ca și cum ar fi fost clape de pian.

Și dacă era el cel care pusese întrebarea, ce să-i răspundă? Oare contează ce-i răspunzi unui om de care te desparte un ocean? „Pianul în care ciocăniturile și păsările fără nume s-au împrietenit.“ Se uită la propoziția scrisă, dar nu se hotăra s-o trimită. Da, ce înseamnă o pianistă care nu mai poate cânta? Cei trei ani din Germania fuseseră fără păsări, fără speranțe, un coșmar din care Erik încercase în zadar s-o scoată. Plecarea în Canada o salvase, cu bursa de la Universitatea din Montréal, o altă plecare, Erik nu venise după ea, dar nici nu-i reproșase nimic. Din nou

singură, de data asta la Montréal, dar păsările începeau să se întoarcă, apoi Georges, cu el fusese altfel, un altfel de altfel, pentru că de la început știuse că n-o să-l aibă doar pentru ea, femeile erau înnebunite după el, în fiecare zi se temea că va fi ultima zi cu el, c-o s-o părăsească pentru alta, și totuși stătuseră împreună mai bine de zece ani, „chestia asta te-a vindecat de angoasele tale“, îi spunea Hugo, „ce poate fi mai reconfortant decât grija de a păstra un soț după care aleargă toate femeile, e o ocupație *full-time*“, zâmbi fără să vrea, nimic nu era mai reconfortant ca o discuție cu Hugo, și într-un fel avea dreptate, perioada cu Georges îi readusese încrederea în ea, îi readusese muzica și păsările fără nume. Cu Ben fusese mai degrabă un accident, nici ea nu înțelegea de ce plecase după el, un om rece și calculat, „dacă tu la patruzeci de ani mai credeai că sub aparența aia de computer e un om sensibil, atunci aș putea avea șanse și eu“, îi făcuse cu ochiul Hugo. Da, Ben, cu ideile lui fixe, cu alergiile lui, cu listele lui, ce dezamăgire, muzică după orar, dragoste după orar. Se încheiase în mai puțin de doi ani.

Și acum întrebarea asta.

Se uită la propoziția care aștepta decizia ei și apăsă brusc pe butonul de trimitere. Respiră adânc, asta e, un răspuns pe măsura întrebării și acum o să-și dea seama dacă a fost el sau nu. Numai el ar putea să-nțeleagă. Ruby se trezise și se agita prin cameră, își aștepta plimbarea, ce să știe ea de mesaje, Facebook